

Müslümanların Çıldırta Sessizliği

Günlüğüme kocaman puntolarla kaydettim: 300 insan katledildi ve biz susuyoruz.

Müslümanlar suskun, konuşamıyorlar, bu suskunluğun bir yanı acı, diğer yanı ise feci bir hakikat karşısında ne söyleyeceğini bilememe hali.

İnsanın hakk-ı hayatının hiçe sayıldığı ülkemde hakkı söyleyebilmek ateşten kor tutmak gibi. En ufak tenkidi bile “istismar” ilan eden muktedir düşünce artık kendinden başka hiçbir şeyi duymak istemiyor. Kader’i ihmaller silsilesinde zincirin başına yerleştiren bir tekme de o atıyor.

Koca bir belde için kıyamet çoktan kopmuş, feryat ederken matemini yutmanı istiyor, kendisi gibi nizami olarak “resmî yas” tutmanı istiyor.

“Sorumlular kimse bulunsun” diye klişelerle vicdanını rahatlatman gerekiyor, her felaketen sonra ne de olsa bir günah keçisi bulunmuştur. Failler heyeti ortaya çıkmazsa günahkâr aslında mağdurdur.

Allah’ın verdiđi akli kullanmamak için “komplo, sabotaj, kirli plan” gibi hikâyelere iman etmen bekleniyor.

Sadece düştüğü yeri değil iki asır Avrupa’yı kavurmuş olan işçinin çektiği eziyeti ve ettiği kavgayı “ekmek parasına” hapsedmen gerekiyor. “Evine ekmek götürüyordu, kazaya kurban gitti”. Dikkat! : “kaza” ve “kurban”! Burada da buna iman etmen gerekiyor.

Ne de olsa sivil toplumumuz yok, sendikamız yok, eli kanlı bekasına dua ettiğimiz devletimiz var. Allah zeval vermesin zira biz bu felaketleri düşünmeyelim ve kafamız rahat etsin.

Babası, çocuğu, kocası, amcası ve belki de hepsini kaybetmiş insanlara temkinden, itidalden bahsedeceğiz. Kader’e bizim gibi inansın diye teselli vereceğiz. Herkes gidecek ve o cenazelerle birlikte mezara girecek ya da madene.

Trafo patladı, dinamit patladı, grizu patladı. İnsanlık patladı, insana dair ne değer varsa infilak etti.

“Yaşam odası yok!” çünkü insanın sadece işgücü olarak bir kıymeti var, insan hayatı henüz ucuz. Kanunen bu zorunluluk gerçekten yok. Yokmuş.

Bu işin fitratında ölüm yok, böyle ölüm “olağan” değildir. Acilen gerçeklere ihtiyacımız var.

Bugün Cuma hutbesinde ölüm hakikatini ve sabrı dinledik. Özgürlükler konusunda olduğu gibi devletimizin resmi görüşüne uymayan “zındık”ların tekfir töreni yapılsa yeriydi. Cebriyyeye doğru meylettik böylece.

Bazı kalem erbabı yaşanan bu büyük felaketin pardon cinayetinin kırk bin teville nasıl olup da iktidara rağmen gerçekleştiğini yazacaklar.

Mecliste “milli irade” 20 gün önceden bu felaketin araştırılmasını istemezken insanlar gerçekten hesap gününe inancını kaybetmeye başlamış olacak.

Bir hafta sonra ülke asli gündemine dönecek, istihbarat servisinin yeni şecaatlerini dinleyecek, seçim sath-ı mailinde yeni gerginlikleri onlar adına biz yaşayacağız.

Müslümanlar konuşamıyor, kaderle iktidarın söyledikleri arasında kalmış vaziyettedir.

Muharrem abinin sıkça hatırlattığı Hrant’ın karısı Rakel Dink’e ait olan “bir bebekten katil çıkararak karanlık düzen” sözü devlet için “mazlumdan zalim yaratan mekanizma” şeklinde tanımlanabilir.

Bizim aslında bütün şerbetimiz mazlum olmakmış. Bütün ideoloji zulüm gören garibanların bir gün iktidar olduğunda yapacaklarından ibaretmiş.

Gerçekten Roboski’nin Ankara’nın karanlık dehlizlerinde “önlenemez hata”ya dönüşmesi bu mekanizmanın en tabii delili olmalı.

Bu ülkede “yeni anayasa”, “yeni Türkiye” diye birbirimize uzun yalanlar söylediğimiz devrenin ardından nihayet hakikat bir kez daha yüzümüze çarptı.

Her şeyiyle merkeziyetçi, ceberrut devlet “her şeye ben karar veririm; dine, doğruya, acıya, bilgiye, adalete” dedi, karşı çıkanlarımız hain oldular, davayı satmış sayıldılar.

Müslümanların çıldırtan sessizliği pek çok şeyi söylüyor. Ve maalesef en acısı iktidar nimetlerinin şükranı arasında ertelenmiş ve gizlenmiş hakikatlerimiz kayboluyor.

Bugün değilse ne zaman?

Acımıza bile karışan devletlular, isyanımızı yutmamızı istiyor. Bütün insan hakları belgelerini ortaya çıkararak büyük felaketlerdir. Bizde felaketler ancak cinneti pekiştiriyor.

Acıyı konuşmanın zamanıdır, ölüm siyasetlerin en ağıdır. Konuşmazsak razıyız demektir.

“Birlik olalım, millet olalım” mesajları aslında “tek tip olalım, bu konuda şöyle düşünelim” diyor.

300 canın hesabı bu dünyada verilemeyecek mi?

“Unutursak kalbimiz kurusun” diyeceğim ama neleri unutmadık ki...

Allah’ım bizleri dinde şahitler kıl, mazlumlara sahip çıkanlardan eyle, zalimlere râm eyleme, kininden ötürü adaletten ayrılanlardan etme...

Suat AL
17.05.2014